

ЕДНО

ГОРАТА ДОЙДЕ за Емелин, както идваше винаги: промъкваше се със сенките, процеждаше се през пукнатините.

Емелин – шепнеше гората. – Изпей ни истинска песен.

Емелин стискаше зъби и не обръщаше внимание. Седнала на дървеното столче под прожекторите, тя пееше на микрофона, дърпаше струните на укулелето и си казваше, че няма значение дали бирата от кранчетата в бара се е превърнала в изворна вода тази нощ. Няма значение дали зелените порести туфи, които изникваха между дърските на пода, всъщност са горски мъх.

Не биваше да губи концентрация.

Не биваше да проваля изпълнението си.

Емелин не биваше да показва с нищо на публиката, че докато пее, се случват такива странни неща. Не. Тя беше Емелин Ларк, изпълнителка на фолклорни песни с поп звучене. Изгряваща звезда с ритмични мелодии и задъхан вибриращ глас.

Нямаше нищо странно в това.

Светлините на „Ла Реври“ бяха изключени и огънят припукваше в огнището на каменната стена. Газените лампи сияеха по дървените маси из помещението. Беше много уютно, топло и тъмно – ако не броим белите про-

жектори над Емелин. Те я заслепяваха и скриваха зрителите от погледа ѝ, докато тя приближаваше края на изпълнението си.

Емелин...

Миризма на влажна торфена земя изпълни въздуха. Емелин сбърчи нос, опитваше се да се фокусира върху безликата си публика отвъд светлините.

Мога да се справя – каза си тя.

Обикновено можеше. Но тези горски илюзии ставаха все по-настойчиви.

Ами ако положението се влошеше по време на турнето?

Ами ако някой ден, скоро, *не успее* да се справи?

Кракът ѝ подскачаше, на лицето ѝ бе залепена усмивка и тя продължаваше да свири.

Докато пееше последната песен от изпълнението си, силната миризма на пръст я накара да погледне наоколо. Под ботите ѝ „Блъндстоун“ растеше туфа смарагдово-зелен мъх.

Тя примигна с надеждата да си е въобразила не само мъха, но и лъскавите черни буболечки, които излизаха от него. Те плъзнаха по ботите ѝ и после по крачолите на гънките.

Бръмбари.

Тя се взираше ужасена в малките им черни телца, които блещукаха в синкаво и зелено, докато пълзяха по краката ѝ.

Само една истинска песен – изхриптя гората.

Емелин погледна към публиката зад светлината на прожекторите, но като че ли никой не забелязваше ордата бръмбари.

Те никога не забелязваха.

Защото ти се привиждат разни неща.

Като на всеки, който е живял твърде дълго в Еджуд.

Емелин пропусна последния куплет от песента и премина направо към финалния припев, с което съкрати изпълнението си.

Гората застина в очакване.

Но нямаше начин Емелин да изпее друга песен. Защото още щом изпълнението ѝ свърши, спря и настъпление-то на гората. Вече беше научила това, след като напусна Еджуд преди две години: гората – реална или въображаема – идваше само когато тя пееше.

Проблемът беше, че Емелин винаги пееше.

Музиката бе нейният живот.

Зрителите заръкопляскаха. Тя им благодарил, оставил укулелето на поставката до китарата и избърса потните си длани в дънките.

Когато в заведението пуснаха своя музика и я освободиха от задължението да забавлява клиентите, мъхът и бръмбарите се оттеглиха заедно с аромата на гора.

Емелин въздъхна с облекчение. Бе се справила. Бе успяла да изкара и трите части от изпълнението си, без да предизвика инцидент. Никой не забеляза присъствието на мъха в залата тази нощ. Никой освен нея.

Това я накара да се запита – не за първи път – дали и тя не започва да губи разсъдък си като дядо си.

Болка пламна в гърдите ѝ при спомена за последния път, когато го видя. Онази стерилна стая. Колко изгубен изглеждаше – сякаш не му беше мястото там.

Принуди се да си поеме дъх.

Ти постъпи правилно. Направи каквото той поиска от теб.

Винаги си повтаряше това и все пак то никога не облекчаваше болката.

Изтощена от пеенето, Емелин посегна към яркорозовата бутилка за многократна употреба под стола си. Онази, която Джоел ѝ бе подарил за рождения ден. Бе я напълнила с вода преди началото на последното си изпълнение.

Но пръстите ѝ не докоснаха нищо.

Наведе се и огледа пода. Бутилката с вода я нямаше. На нейно място видя цвете: бяла анемона, красива като звезда.

Емелин присви очи. *Какво...?*

Взе анемоната от пода и се вгледа в нея. Светлината озаряваше полупрозрачните бели венчелистчета около черния център.

– Ако това е някаква шега – прошенна тя на гората, – не е особено смешна.

Емелин обходи с поглед кръчмата, докато не зърна нещо яркорозово.

Нейната липсваща бутилка.

После погледна към младия мъж, който я гържеше. Той беше само силует в сенките, до които слабата светлина в заведението не достигаше. И я гледаше. Лицето и дрехите му тънеха в мрак, но не и високата му фигура. Нито силата на погледа му.

И тогава осъзнаването запраща като електричество по кожата ѝ.

Той вдигна бутилката с вода сякаш в поздрав, после я наклони и започна да пие жадно.

Емелин зяпна от изумление.

Как я беше взел, без тя да забележи?

Погледна към цветето в ръката си. Сигурно го беше оставил там, когато е откраднал бутилката, за да го открие тя.

В нея припламна гняв. Беше си имала вече работа с такива мъже. Фенове, които не уважаваха личното ѝ пространство.

Нима той си въобразяваше, че може да се гържи по този начин без последствия?

Тя щеше да го излекува от тези заблуди.

Стана от стола си и излезе от кръга на ярката светлина. Тръгна на зигзаг около масите, без да откъсва очи от целта си, към бара.

Към *него*.

Той остави бутилката на бара и макар че тънеше в сянка, Емелин усещаше борбата в него. Между удоволствието, че е реагирала на предизвикателството му, и смущението от нейното приближаване.

Точно така. Тя сви ръце в юмруци. *Закачаш се с неправилното момиче.*

Беше свикнала да я подценяват. Тя бе деветнайсетгодишно момиче в жестоката музикална индустрия – факт, който сякаш даваше на хората правото да я пренебрегват.

Не забравяй, патенце – чу тя гласа на дядо си в ума си. – Когато хората те подценяват, е по-лесно да обърнеш нещата срещу тях.

Непознатият не понечи да си тръгне. Само се взираше в нея от мрака. Предиизвикваше я да го разкрие.

Имаше нещо нереално в него, помисли си тя, когато се приближи. Нещо, което не пасваше на шикозната атмосфера в „Ла Ревру“. Оглежда земята за сянката му, за да провери формата ѝ. Глупав навик, останал ѝ от Горкия луд Том.

Винаги можеш да познаеш един превръщениец по сянката му.
Емелин се отърси от тази мисъл.

Беше твърде тъмно, за да види каквото и да било.

Оставаха само няколко крачки до него, когато телефонът ѝ изжужа. Тя забави ход и го извади от задния си джоб. Очакваше да е Джоел, синът на мениджъра ѝ, и погледна надолу с намерението да откаже разговора.

Но не беше Джоел.

Името на съседката на дядо ѝ светеше на екрана: Мейзи Декър. Емелин ѝ беше дала пълномощно, за да улесни нещата за всички.

Ами ако е свързано с дядо?

Като все още се взираше в силуета на непознатия в сенките, тя отговори на обаждането.

– Мейзи?

– Здравей, моето момиче. – Сърдечният глас на Мейзи обикновено ѝ напомняше за канелени кифлички. Пухкав, сладък и лепкав. Сега обаче тя чу в него тревога.

Нещо е станало.

Зануши другото си ухо, за да блокира шума от кръчмата. И когато го направи, някой се блъсна в рамото ѝ

на минаване. Кръчмата като че ли потрепна покрай нея и във въздуха внезапно разцъфна аромат на смачкани борови иглички.

Това я накара да вдигне очи към сенките, където стоеше непознатият.

Той не беше там.

Тя се обърна и огледа помещението. Нямаше и помен от него. Беше изчезнал заедно с бутилката ѝ. Сякаш просто беше пристъпил от този в някакъв друг свят.

Освен ако не съм си въобразила и него...

– Юън каза, че не бива да те безпокоя, ако не е нещо спешно, но минаха вече почти двайсет и четири часа и...

Сърцето на Емелин загумка силно в ушите ѝ.

– От какво са минали двайсет и четири часа?

– Юън си отиде, скъпа.

Отишъл си.

Зимен студ плъзна през нея.

– Искаш да кажеш...

– Изчезнал е – отвърна Мейзи. – Няма го от снощи.

Помещението започна да се върти.

– Сестрата се обади точно след полунощ. Каза, че той не си е в леглото. Сигурно е излязъл навън и се е изгубил. Поне така мислят те.

Те бяха „Хийт Мейнър“ – центърът за здравни грижи, където живееше дядо ѝ и където тя го настани през април, когато той падна, счупи си тазобедрената става и вече не можеше да живее в старата фермерска къща сам. Емелин отмени участията си, пътува седем часа до Еджуд, опакова му багажа и го настани в най-близкия център за здравни грижи.

Двайсет и четири часа.

Все някой щеше да го е намерил досега, нали?

Защо никой не го е намерил?

Може би сбърка, като го настани в най-близкия до Еджуд център. Може би трябваше да намери нещо по-добро. Да го вземе в града при себе си...

– Само че вратите са заключени – продължи Мейзи, като сниши глас до шепот. – И във всеки коридор има камера. Няма как да е излязъл. Невъзможно е.

Кръчмата притъмня още повече, а горската миризма се засилваше.

Въобразяваш си – каза си Емелин. – Това не е истинско.

– Много съжалявам, моето момиче – каза Мейзи. – Но дядо ти е бил взет като десятък.

Десятък.

Тази дума изкълбиха в Емелин и я повлече обратно към изпълненото със суеверия детство. Десятъкът за горския крал беше един от многото нелепи ритуали, с които бе израснала в Еджуд.

Той беше една от причините да си тръгне оттам при първата възможност.

И все пак, ако тази нощ означаваше нещо, вероятно беше закълбена с бягството. Каквато и лудост да беше засегнала дядо ѝ и съседите му, очевидно започваше да заразява и нея.

Емелин поклати глава.

Нищо не беше *взело* дядо ѝ. Умът му бе поразен от демонцията. Той просто се беше изгубил навън. Това бе всичко. Той трябваше да бъде намерен.

Той е на седемдесет и пет. Колко далече може да стигне?

Емелин си спомни за онзи ден през април, в който видя за последно Юън Ларк. Спомни си обърканото му изражение, когато го въведе в трапезарията на „Хийт Мейнър“ и го остави там. Спомни си как тракаха чехлите ѝ по сините плочи, докато се отдалечаваше по белите коридори. Спомни си пронизващата болка, когато излезе навън и изостави човека, когото обичаше най-много на света, предаде го на непознати.

Тя стисна здраво очи.

Какво друго можеше да стори? Самият той ѝ каза да си върви.

Но тя чу и копнежа в гласа му. Той искаше да остане в своя обграден от лозя дом. Лозя, които беше посадил сам със собствените си ръце.

Той искаше да остане в Еджуд.

– Еми? Там ли си?

Пръстите ѝ стиснаха по-здраво телефона, все още до-
лепен до ухото ѝ.

*Имам ангажменти. Трябва да се готвя за турне. Не
мога просто да замина.*

Но мисълта за дядо ѝ, изгубен и изплашен, надделя над
всичко останало.

– Прибирам се – каза тя.